

Sevilla 30. 9.

Výlet do Sevilly (Španěle čtou Sevija) byl z našeho pobytu nejdelší. Cesta je dlouhá kolem 240 km a trvá víc než dvě a půl hodiny a se zastávkou na protažení a osvěžení ještě o něco víc. V Seville byl při svém Výletu do Španěl i Karel Čapek, takže si opět vypůjčím nějakou tu kresbu a citaci. Porovnání, co se za skoro sto let změnilo a co zůstalo stejné, mi připadá zajímavé.

Protože nás čekala dlouhá cesta, měli jsme v hotelu zařízenou snídani už v sedm hodin (běžný začátek až o půl hodiny později), takže v osm hodin už jsme se mohli spokojeně „nalodit“ do přistaveného autobusu. Cesta jako obvykle byla lemovaná hlavně olivovníky a pomerančovými a bylo vidět i různé hory. Nejzajímavější hora, kterou jsme míjeli, připomíná při pohledu z vhodného úhlu hlavu ležícího indiána.

Nazývá se i „Hora lásky“. Vztahuje se k ní legenda, která vypráví o dceři muslimského vládce Sevilly, která se zamilovala do zajatého a vězněného Španěla. Podařilo se jim sice uprchnout, ale právě u této hory je pronásledující vojáci dohonili. Než aby strávili zbytek života jeden bez druhého, raději se vrhli ze skály...

Zanechme chmurných myšlenek a pokračujme do ruchem kypícího města Sevilla. Je nejen hlavním městem stejnojmenné provincie, ale také celé Andalusie.

U nejdlejší splavné řeky Guadalquivir bylo osídlení již za Féniciánů. Veškeré zlato přivážené z Ameriky¹ se po řece dopravovalo až do Sevilly, kde se shromažďovalo v Torre del Oro – Zlaté věži.

Naše cesta Sevillou však nejdřív vedla na Plaza del España. Ačkoli slovo „plaza“ znamená náměstí, jde vlastně o obrovský pavilon, který reprezentoval Španělsko na Iberoamerické výstavě, která zde byla v létech 1929 – 1930.

Stavba je to velkolepá, ale přestože vznikla ve 20. století, připomíná spíše historismy², které ovládaly architekturu století 19. Dnes zde sídlí několik správních úřadů a Vojenské historické muzeum³.

1 Které tehdy říkali Indie – proto je v Seville instituce a budova Archivo de Indias, kde se shromažďovaly dokumenty nikoli o Indii, ale Americe

2 Podle odborníků jde o syntézu art-deco a španělské renesance

3 Na jeho prohlídku bohužel nebyl čas

Budova má půlkruhový půdorys a v nádvoří jej kopíruje vodní kanál, kde se můžete projet na loďkách.

Po obvodu jsou umístěné alegorie španělských provincií na keramických kachlících. Provincií je mnoho, kolem jsou davy turistů, tak jen několik ukázek.

Na opačném konci nádvoří je socha z roku 2011. Je to D. Aníbal González Álvarez-Ossorio (*10. 6. 1876 † 31. 5. 1929) Zemřel krátce po zahájení výstavy (9. 5. 1929) – obrázek vlevo. Šedá kostka v pozadí je jediné veřejné WC široko daleko. V okamžiku snímku tam nebyla fronta nijak hrozivá, ale rychle narostla.

Obliba glazovaných kachlíků se projevuje na spoustě prvků stavby. Na obrázku vpravo jsou použity na zábradlí a sloupu lucerny.

Kdo nerad chodí pěšky a má dost času a peněz, může si dopřát prohlídku Španělského náměstí a okolí v pohodlí fiakru.

Na výstavě měl každý stát (kde se mluvilo španělsky) svůj pavilon, některé jsme zahlédli jen z oken autobusu.

Cestou ke katedrále jsme ještě zahlédli bývalou královskou továrnu na tabák (dnes tam sídlí univerzita), která se proslavila tím, že v ní pracovala z opery známá Carmen.

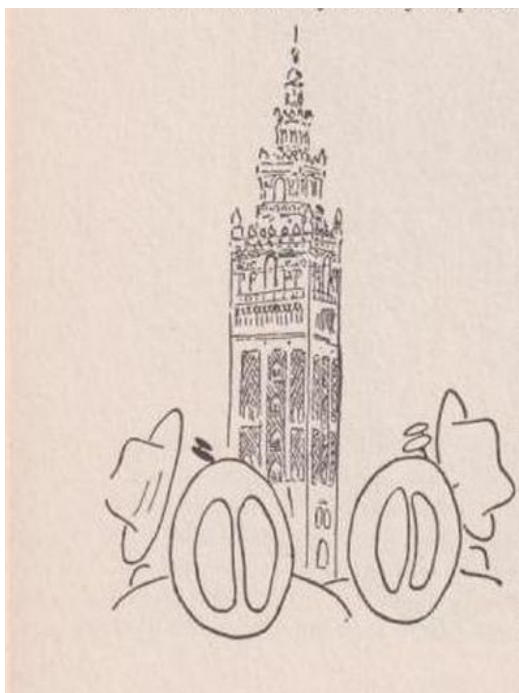
Ještě jsme minuli Indický archiv.

A už jsme byli před sevillskou katedrálou. Její zasvěcení je španělsky „košaté“: Catedral de Santa Maria de la Sede y de la Asuncion de Sevilla.

Vstup i další architektonické prvky neklamně ukazují, že katedrála vznikla přestavbou dřívější mešity.

Je to znát i na zvonici katedrály zvané Giralda. Karel Čapek o ní napsal:

Giralda je poznávací znamení Sevilly; je tak vysoká, že je ji vidět odevšad... Maurský minaret s křesťanskými zvony... Ono to je jako s celým Španělskem: má to římské základy, maurský přepych a katolický smysl...

Uvnitř spousta nádhery, ale někde také lešení, probíhají zde restaurátorské práce.

Zájemce o námořní historii jistě zaujme bronzový sarkofág, v němž jsou uloženy ostatky Kryštofa Kolumba.

Autenticita ostatků byla někdy zpochybňována, ale testy DNA z roku 2024 potvrdily, že ty „pravé“ jsou skutečně v sevillské katedrále.

Po prohlídce katedrály už jsme byli památkami poněkud uondáni a hledali jsme místo pro posilnění a občerstvení. Nakonec jsme našli příjemnou zahrádku s příjemnou obsluhou.

Ve Španělsku se na nic nechvátá, takže i tahle zahrádka nám zabrala více času, než jsme původně plánovali, a tak nám na některá místa už nevyšel čas. Museli už jsme chvátat na místo srazu s dalšími kolegy ze zájezdu k okázalé fontáně kombinované s lucernami.

Takže prohlídku Torre del Oro (námořní muzeum) jsme museli oželeť a spokojit se s pohledem zvenčí.

Abyste viděli aspoň něco, našel jsem vám na internetu pohled na Sevillu z roku 1660 a zajímavý reliéfní obraz škuneru.

O kousek dál je na řece vyvážaná replika lodi, která uskutečnila první cestu kolem světa, Victoria Fernão de Magalhãese.

V době Karla Čapka byla zhruba na stejném místě replika Kolumbovy Santa Marie. A pak už do autobusu a zpět do Fuengiroly.

čfk